

UW RECENSIE

Confetti in een regenbui

Bij inloop is de sfeer gemoedelijk maar ook licht gespannen. Als toeschouwer kijk je binnen in de huiskamers van 6 spelers, de programmeurs van Het Nationale Theater.

Na de gezellige intro verandert de toon en is het tijd voor de orde van de dag. Het is mooi om zien hoe snel de spelers weten te schakelen in spel en hun functie zo goed mogelijk proberen te spelen. Het gaat over de moeilijkheid van programmeren in deze periode (er heerst momenteel een pandemie).

Je voelt gelatenheid in het spel van Cees. Tussen zijn tekst door hoor je: wat maakt het eigenlijk allemaal nog uit. Zo wordt er cynisch gelachen met de absurde lage zaalcapaciteit die ze mogen vullen. Je voelt het verdriet en de frustratie doorsijpelen. Lachen met tranen. Het water staat hen aan de lippen, deze MANNEN willen duidelijkheid.

De meeting is opgebouwd in verschillende hoofdstukken, die steeds worden aangekondigd door Miel van Teijlingen. De aankondigen voegen weinig toe en werken niet mee aan de spanningsboog van de meeting. Het had leuk geweest moest er iets gedaan zijn met de aankondigingen, zoals het toevoegen van muziek, confetti, verandering van decor... Jammer genoeg verandert er niets en is er weinig verschil tussen de hoofdstukken. Even wordt het spannend wanneer er door Daan een voorstelling wordt gevonden. Je voelt plots de bijna in slaap gevallen medespelers terug wakker schieten en meedoen. Iets later ontstaat spel waarin iemand een actrice probeert te beschrijven waarvan hij de naam vergeten is en de anderen de naam proberen te raden. Deze momenten van interactie werken verfrissend in een meeting als deze. Er worden nog enkele mooie hoogtepunten van het jaar besproken waarin Joost een lans breekt voor een voorstelling waarin ze blijkbaar onder de stoelen moesten zitten. Blij dat ik daar niet bij was. Mijn knieën hadden het me niet vergeven.

Na dit 'hoogtepunt' verdwijnt het samenspel en geraakt de dramaturgie van de meeting helemaal zoek. Dit is het soort meeting waarbij je zonder dat je het door hebt in slaap valt met je ogen open. Waar je uitzoomt en begint te denken over je leven en afdwaalt in de achtergronden van de deelnemers; de prachtige kunstmuur van John, de flessen drank op de keukenkast van Daan, de trieste muur bij Cees met een enkel een sticker van het HNT.

Wanneer John zegt dat we deze meeting niet de volle 60 minuten moeten benutten, voel ik een zucht van opluchting door me heen gaan. De dramaturgie gaat van kerst, naar subsidie, naar hoogtepunt van het jaar, nieuwe vacature, podcast... Er is geen opbouw, er is geen noodzaak meer. Aan het einde is er nog een onverwachte wending, wanneer plots een nieuwe speler, Rehana Ganga, het gesprek in komt vanuit Suriname. Het geluid van vogels op de achtergrond zorgt meteen voor een zuiderse soundscape. Jammer genoeg wordt hier niets mee gedaan. De meeting eindigt als confetti in een regenbui.

Gespecialiseerd In Het Recenseren Van Alledaagse Dingen